

Arrest

**nr. 344 179 van 2 april 2026
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN RISSEGHEM
Messidorlaan 330/1
1180 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 28 november 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. VAN RISSEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten, diende op 27 juni 2022 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 20 april 2023 een beslissing in een andere EU- Lidstaat.

1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna 'de Raad') verwierp het beroep dat tegen de voormelde beslissing van de commissaris-generaal werd ingesteld in zijn arrest nr. 306 189 van 6 mei 2024.

1.4. Verzoekster diende, zonder België te verlaten, een volgend verzoek om internationale bescherming in op 29 mei 2024.

1.5. De commissaris-generaal nam op 14 november 2025 de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) die luidt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u in het bezit van de Eritrese nationaliteit, en hebt u in 2014 Eritrea verlaten.

Op 24 mei 2021 vervoegden u en uw dochter uw echtgenoot in Litouwen via de procedure van gezinshereniging. Uw dochter en uzelf verkregen een statuut van internationale bescherming in Litouwen.

U hebt een eerste verzoek om internationale bescherming in België ingediend op 27 juni 2022. Het Commissariaat Generaal besloot tot de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek vanwege uw beschermingsstatus in Litouwen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft het door u ingestelde beroep tegen deze beslissing verworpen in zijn arrest nr. 306189 van 06 mei 2024.

Op 29 mei 2024 diende u in naam van uw dochter, H. A. G. (CGVS nr. [...]) een verzoek tot internationale bescherming in. Op 11 oktober 2024 besloot het CGVS tot de niet-ontvankelijkheid van haar verzoek. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de beslissing van het CGVS vernietigd. Op heden werd er nog geen nieuwe beslissing genomen in hoofde van uw dochter.

U verliet België niet, en diende op 4 juni 2025 een tweede, en onderhavig, verzoek tot internationale bescherming in.

Tot staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

U verklaarde dat uw man u in Litouwen had verteld dat hij jullie niet kon onderhouden, en dat jullie zouden moeten terugkeren naar Eritrea. De sociaal assistente was persoonlijk langsgekomen om te zeggen dat u moest tekenen dat uw dochter en uzelf zouden terugkeren naar Eritrea. Jullie leefden op straat, hadden geen verblijfplaats. U bent ook zwanger.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat u migraine hebt, sinds u 8 jaar oud was, verklaarde u ook dat u momenteel ok bent want u neemt medicatie (verklaring volgend verzoek vraag 13).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name dat u niet kan terugkeren naar Litouwen, alsook dat u daar geen onderdak had en geen opleiding kreeg, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd omdat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Litouwen geëerbiedigd worden, niet weerlegde en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om een andere beoordeling teweeg te brengen.

Desgevallend stelt het CGVS vast dat u opeens andere verklaringen aflegt met betrekking tot jullie beweerde situatie in Litouwen. Zo verklaarde u in het kader van uw eerste verzoek dat u uit elkaar was gegaan met uw

man, en dat u sindsdien alleen had gewoond (notities persoonlijk onderhoud (NPO) dd. 22/03/2023 p. 12). Bij terugkeer naar Litouwen vreesde u dan ook terug in een opvangkamp terecht te komen, geen taalcursus te krijgen, geen gezondheidszorg, en er was ook niet genoeg eten (NPO dd. 22/03/2023 p. 13). U had er uitdrukkelijk verklaard dat u een maand bij uw echtgenoot verbleef, dan enkele weken bij een vriendin in Vilnius, en dan kon u een eigen woning vinden, u huurde zelf iets tot aan uw vertrek naar België (NPO dd. 22/03/2023 p. 7; p. 8). Op geen enkele manier hebt u in uw eerste interview verklaard dat u ooit op straat leefde in Litouwen. Dat u nu plots beweert dat jullie in Litouwen geen hulp of onderdak kregen, is volledig strijdig met wat u zelf in het eerste interview verklaarde.

Ten tweede hebt u in uw eerste interview ook nooit iets verklaard over uw man die zou willen dat jullie terugkeerden naar Eritrea, of dat u een vrijwillige terugkeer moest ondertekenen van uw sociaal assistent. U verklaarde louter dat uw sociaal assistent u probeerde te helpen om een job te vinden, en de school van uw dochter te regelen (NPO dd. 22/03/2023 p. 14). Over uw echtgenoot had u louter verklaard dat hij u vroeg om dicht bij hem te gaan wonen, nadat u bij hem vertrok, en dat u dan zei dat u ver weg ging gaan (NPO p. 11). U bracht ook geen enkele reden aan voor waarom u dergelijke verklaringen over uw echtgenoot niet zou hebben kunnen afleggen in uw eerste interview, sterker nog, u verklaarde in uw tweede verzoek dat u dit allemaal had verteld in uw eerste verzoek (verklaring volgend verzoek vraag 17). Dat u nu dergelijke informatie, die bestaat uit blote beweringen, toevoegt in uw tweede verzoek, is niet geloofwaardig.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat (supra) waar hij/zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggrijping naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (zie supra) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: “Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel voert verzoekster een manifeste appreciatiefout aan en de schending van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'Vreemdelingenwet'), van de artikelen 2, 3, 4, 5, 8 en 12 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna 'EVRM') en van het principe van goed bestuur in zijn tak van nauwkeurigheid.

Met betrekking tot de nieuwe elementen gaat verzoekster vooreerst in op haar zwangerschap en het respect voor het gezinsleven (artikel 8 van het EVRM). Zij wijst erop dat zij zes maanden zwanger is en dat de vader van het kind erkend is als vluchteling in België (bewijsstuk 3). Onder verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna 'EHRM') betoogt zij dat een terugkeer naar Litouwen of Eritrea een schending van artikel 8 van het EVRM zou vormen, met name een inbreuk op het gezinsleven met haar partner aangezien het EHRM het bestaan van een gezinsleven tussen ongehuwde partners erkent en een inbreuk op het gezinsleven van het ongeboren kind van verzoekster met de vader. Zij benadrukt dat de vader van het ongeboren kind niet naar Eritrea kan terugkeren omdat hij in België als vluchteling is erkend zodat hij in dat land geen band met zijn kind kan opbouwen noch de relatie met verzoekster kan voortzetten. Anderzijds is er ook geen garantie dat de vader van het kind in Litouwen mag verblijven indien verzoekster naar daar zou moeten terugkeren zodat hij evenmin een band met zijn ongeboren kind zou kunnen opbouwen in dat land en er ook niet zijn relatie met verzoekster zou kunnen verderzetten. Zij stelt dat door deze elementen niet in aanmerking te nemen de bestreden beslissing het beginsel van behoorlijk bestuur in zijn tak van nauwkeurigheid schendt en de artikelen 62 en 57/6/2 § 1 van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens gaat verzoekster in op haar ernstige psychische kwetsbaarheid. Ze betoogt dat tot haar aankomst in België haar leven een aaneenschakeling was van traumatische gebeurtenissen en sinds haar tienerjaren slachtoffer was van extreem geweld, zonder dat haar hulp werd geboden. Dit heeft geleid tot grote psychische kwetsbaarheid bij verzoekster die enorme moeite heeft om haar gedachten te ordenen, zich uit te drukken en zich bloot te geven. Zij herinnert eraan dat zij als tiener gedwongen werd uitgetrouwde aan een man, die dag en nacht seksuele betrekkingen van haar eiste, waarmee zij niet instemde. Zij stelt dat haar man haar sloeg en dat het geweld erger werd rond de geboorte van hun kind, H.. Zij zet verder uiteen dat haar man gevlucht is om de verplichte militaire dienst te ontlopen, dat zij met haar baby naar Ethiopië vluchtte en dat zij zich na een verschrikkelijke reis bij haar man in Litouwen voegde. Zij hoopte dat hij zou gekalmeerd zijn en niet langer gewelddadig maar Litouwen stortte haar in een nieuwe hel aangezien zij opnieuw slachtoffer werd van zeer ernstig huiselijk geweld. Zij stelt dat zij en haar kind eerst werden opgesloten in een kamp onder onmenselijke omstandigheden, dat zij zich daarbij bij haar man en de vader van haar kind voegden maar dat zij werd opgesloten in haar huis en dat zij werd gedwongen om als huishoudster, kokkin en seks-slavin te werken. Zij leefde in voortdurende angst en onrust en zij vond uiteindelijk met haar dochter een toevluchtsoord in België. Zij stelt dat het gevolg is dat zij zich vandaag in een toestand van grote psychische kwetsbaarheid bevindt, waardoor ze zich niet kan uiten en niet kan vertellen wat ze heeft meegemaakt. Zij zet verder uiteen dat zij waarschijnlijk lijdt aan een traumatisch geheugen en dat zij, wanneer zij wordt ondervraagd over haar levensloop onmiddellijk wordt teruggeworpen naar het geweld en de trauma's die ze heeft meegemaakt waardoor het voor haar uiterst moeilijk is om zich duidelijk uit te drukken en haar gedachten op een rijtje te zetten. Verzoekster betoogt verder dat zij waarschijnlijk in een staat van shock verkeert als gevolg van al het geweld waarvan zij het slachtoffer werd. Zij stelt dat zij duidelijk in een verdoofde toestand in België was aangekomen, niet wist tot wie zij zich moest wenden en de procedure niet begreep.

Zij stelt dat zij aanvankelijk werd bijgestaan door een mannelijke advocaat bij wie zij zich niet kon uiten en dat zij werd onderworpen aan een zeer kort verhoor bij het CGVS waarbij geen rekening werd gehouden met haar kwetsbare toestand. Het is verrassend dat het CGVS geen bijzondere procedurele noden erkent ondanks haar psychische kwetsbaarheid. Zij stelt dat door deze elementen niet in aanmerking te nemen het CGVS het beginsel van behoorlijk bestuur, in bijzonder het aspect van zorgvuldigheid schendt alsook artikel 57/6/2 § 1 van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens gaat verzoekster in op de twijfels over haar verblijf in Litouwen. Zij betoogt dat het CGVS stelt dat zij in het kader van gezinshereniging naar Litouwen is gekomen en vervolgens bescherming heeft gekregen. Zij stelt een van de voorwaarden is dat men zich bij een persoon voegt die in Litouwen verblijft, zoals een echtgenoot met een verblijfsvergunning maar dat er geen garantie is dat zij aan de voorwaarden voor gezinshereniging in Litouwen voldoet aangezien zij in 2022 in België is aangekomen en niet meer met haar echtgenoot samenwoont en het bovendien onmogelijk is vast te stellen waar deze zich bevindt.

Wat de bescherming betreft die zij volgens het CGVS in Litouwen zou genieten, is er geen garantie dat zij daadwerkelijk als vluchteling is erkend enerzijds en anderzijds dat haar status nog steeds geldig is. De bescherming die zij in Litouwen zou genieten is niet vermeld in het administratief dossier van het CGVS en het is dan ook redelijk zich af te vragen waarop het CGVS zich baseert. Zij is daarnaast ook al drieën-een-half jaar geleden uit Litouwen vertrokken zodat na dergelijk lange tijd het gerechtvaardigd is om vraagtekens te plaatsen bij de effectiviteit van haar vermeende status. Dit leidt volgens haar tot ernstige twijfels over de realiteit van de bescherming in Litouwen of haar verblijfsrecht aldaar. Indien zij geen bescherming of verblijfsrecht meer heeft in Litouwen zou zij in strijd met artikelen 3, 4 en 8 van het EVRM naar Eritrea worden teruggestuurd. Door deze elementen niet in aanmerking te nemen schendt het CGVS het beginsel van nauwkeurigheid besluit verzoekster.

Vervolgens gaat verzoekster in op de asielpcedure van haar dochter die nog steeds in behandeling is bij het CGVS. Zij stelt dat haar terugkeer naar Litouwen of Eritrea een schending zou betekenen van het recht op privéleven van zowel verzoekster als haar dochter zoals vastgelegd in artikel 8 van het EVRM. Zij stelt dat overeenkomstig de jurisprudentie van het EHRM zijzelf en haar dochter het recht hebben om samen te wonen. Zij benadrukt bovendien dat artikel 3, lid 1 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind bepaalt dat *"bij alle beslissingen die kinderen betreffen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor sociale bescherming, rechtbanken, administratieve autoriteiten of wetgevende organen, het belang van het kind voorop moet staan"*. Zij stelt dat het belang van mevrouw A.G. is om bij haar moeder te zijn en citeert uit arrest nr. 324 548 van de Raad. Zij benadrukt tenslotte dat haar echtgenoot hun dochter wil dwingen te trouwen en dat, indien zij naar Litouwen zouden terugkeren, zij zouden worden blootgesteld aan bedreigingen van haar echtgenoot indien hij zich nog in het land bevindt met betrekking tot het gedwongen huwelijk van de jonge H. wat in strijd is met artikel 12 van het EVRM, waarin het recht op huwelijk is vastgelegd. Door geen rekening te houden met deze elementen schendt het CGVS het zorgvuldigheidsbeginsel stelt verzoekster.

In een zesde onderdeel gaat verzoekster in op de situatie van vluchtelingen in Litouwen. Zij betoogt dat het CGVS zeer laconiek is hierover en wijst erop dat het administratief dossier geen enkele documentatie bevat over dit land. Zij stelt dat de situatie van vluchtelingen in Litouwen evenwel rampzalig is en overeenkomt met haar ervaringen in Litouwen. Zij verwijst naar een artikel in Le Monde over pushbacks van 21 april 2023 en een bericht van InfoMigrant dat een recent aangenomen wet in Litouwen veroordeelt die alle Litouwse burgers toelaat grenspatrouilles uit te voeren en geweld te gebruiken en arrestaties te verrichten. Zij stelt dat er alle reden is om te vrezen dat zij bij terugkeer naar Litouwen met geweld aan de grens zal teruggestuurd worden temeer er geen zekerheid bestaat over het bestaan van een verblijfsvergunning of Litouwse papieren. Als zij er uiteindelijk in zou slagen de grens over te steken zou er een aanzienlijk risico bestaan dat zij onder onmenselijke en vernederende omstandigheden zou worden opgesloten.

Verzoekster stelt vervolgens dat Amnesty International waarschuwt dat duizenden vluchtelingen in Litouwen willekeurig worden opgesloten in gevangenisachtige centra en worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en verwijst naar *"Le terrible sort des personnes exilées en Lituanie, Amnesty International France"*, 10 juillet 2022. Zij herinnert er verder aan dat zij het slachtoffer was van ernstig huiselijk geweld toen zij in Litouwen woonde en dat de beledigingen, slagen en verkrachtingen die haar ex-partner haar aandeed haar dagelijkse trieste leven bepaalden. Zij was overgeleverd aan haar beul en kreeg helaas geen enkele hulp of bescherming tegen deze ware nachtmerrie en haar enige oplossing was te vluchten naar België waar ze nu veilig is. Zij stelt dat artikel 61 van het Verdrag van Istanbul van 11 mei 2011 het beginsel van non-refoulement bekrachtigt en dat een terugkeer naar Litouwen voor haar zou betekenen dat zij onmiddellijk opnieuw wordt geconfronteerd met de trauma's die ze heeft meegemaakt. Zij benadrukt dat Litouwen het Verdrag van Istanbul weliswaar heeft ondertekend, maar niet geratificeerd zodat het nog niet beschikt over een juridisch instrumentarium om vrouwen die slachtoffer zijn van huiselijk geweld doeltreffend te beschermen. Zij merkt tenslotte nog op dat er geen zekerheid bestaat over het bestaan van een verblijfsvergunning in Litouwen of Litouwse papieren en dat als zij geen papieren meer heeft in Litouwen zij helaas zal worden teruggestuurd naar Eritrea waar zij het risico loopt dat haar grondrechten worden geschonden.

Met betrekking tot artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet betoogt verzoekster dat zij bij terugkeer naar Eritrea het risico loopt op vervolging wat een schending inhoudt van haar grondrechten, met name het recht op leven (artikel 2 van het EVRM), het verbod op foltering (artikel 3 van het EVRM), het verbod op slavernij en dwangarbeid (artikel 4 van het EVRM) en het recht op vrijheid en veiligheid (artikel 5 van het EVRM). Zij bespreekt en verwijst naar landeninformatie over de mensenrechtensituatie in Eritrea en besluit dat zij in geval van terugkeer naar Eritrea ofwel in slavernij worden gebracht wat in strijd is met artikel 4 van het EVRM, ofwel worden gevangengezet, gemarteld, verkracht of zelfs vermoord omdat zij en haar ex-partner zijn gedeserteerd.

Met betrekking tot artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet herinnert zij eraan dat zij de verplichte legerdienst is ontvlucht en daarom als deserteur wordt beschouwd in Eritrea en dat Amnesty International herinnert aan het tragische lot van deserteurs. Zij meent dat zij ten minste in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Verzoekster vraagt haar te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde haar subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

3.2. Verzoekster voegt volgende inventaris van de stukken toe aan het verzoekschrift:

- 1) Bestreden beslissing;
- 2) BJB-test voor Mr. Van Risseghem;
- 3) Documenten van de vader van het kind van verzoekster;
- 4) Gynaecologisch consult van mevrouw J. T. in verband met haar zwangerschap;
- 5) UNRWA-bescherming van mevrouw J.T.;
- 6) Elektronische documentatie:
 - a. https://www.humanrights.ch/cms/unload/ndf/2023/230531_Leitfaden_Art8_EMRK_FR.pdf;
 - b. <https://www.memoiretraumatique.org/psvchotraumatismes/memoiretraumatique.html>;
 - c. <https://Psy--emlr79.i/nost/la-sid@4C3ASration-un-m%C3%9c3%9cMA9canisimeoAOfense-face-an-trauma>;

genieten in een andere EU-lidstaat, *in casu* Litouwen. In zijn arrest nr. 306 189 van 6 mei 2024 verwierp de Raad het beroep dat verzoekster tegen deze beslissing instelde.

Bij de indiening van haar huidig, volgend verzoek om internationale bescherming, verklaart verzoekster zich te beroepen op volgende nieuwe elementen. Zij stelt dat zij via gezinshereniging naar Litouwen kwam en dat haar man haar vertelde dat hij hen niet kon onderhouden en dat zij daardoor moesten teruggaan naar Eritrea. Zij stelt dat zij in Litouwen op straat leefden en er geen verblijfplaats hadden, dat zij de eerste drie maanden in een opvangcentrum woonden, dat daarna haar man ervoor zorgde dat zij in een studio konden verblijven samen met andere mensen maar daarbij zei dat zij die plaats moesten verlaten en dat zij daarna op straat verbleef (Verklaring volgend verzoek, vraag 17, 23 oktober 2025).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster en haar minderjarige in Eritrea geboren dochter, internationale bescherming genieten in Litouwen.

In zijn arrest nr. 306 189 van 6 mei 2024 betreffende het beroep dat door verzoekster werd ingesteld tegen de beslissing niet ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat) van 20 april 2023 overweegt de Raad als volgt:

“Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Litouwse autoriteiten op 29 augustus 2022 aan de Belgische autoriteiten hebben bevestigd verzoekster en haar minderjarige dochter de vluchtelingenstatus hebben verkregen in Litouwen en dat hen verblijfsvergunningen werden uitgereikt dit geldig zijn tot 28 juni 2026 (administratief dossier, Brief Migration Department under the Ministry of the Interior of the Republic of Lithuania Asylum Division, 29 augustus 2022). Verzoekster verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij binnen drie maanden na haar aankomst in Litouwen een beslissing kreeg, dat zij de vluchtelingenstatus heeft verkregen en een paspoort en vluchtelingenverblijfskaart kreeg (NPO, p. 12). Er ligt geen informatie voor waaruit kan blijken dat de Litouwse autoriteiten de vluchtelingenstatus van verzoekster hebben ingetrokken of beëindigd en uit de voormelde brief van de Litouwse autoriteiten blijkt dat de verblijfsvergunningen van verzoekster en haar dochter geldig zijn tot 28 juni 2026. De commissaris-generaal heeft bijgevolg op goede gronden, met name de informatie van de Litouwse autoriteiten en verzoeksters eigen verklaringen, vastgesteld dat verzoekster reeds internationale bescherming geniet in Litouwen. Dat de commissaris-generaal ten onrechte ervan uitgaat dat de haar in Litouwen verleende internationale bescherming nog actueel is en dat zij er nog over een beschermingsstatus beschikt in Litouwen kan geenszins worden bijgetreden, nu uit de gegevens van het administratief dossier precies het tegenovergestelde blijkt en verzoekster verder ook geen enkel element bijbrengt waaruit zou blijken dat haar vluchtelingenstatus in Litouwen sinds het antwoord van de Litouwse autoriteiten zou zijn ingetrokken of beëindigd. Verzoeksters betoog dat zij om haar documenten in Litouwen te verlengen over een domicilie moet beschikken wat zijn niet heeft, is niet dienstig nu uit de informatie verstrekt door de Litouwse autoriteiten blijkt dat haar Litouwse verblijfsvergunning en deze van haar dochter nog steeds geldig is en zij verder ook geen informatie bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat het onmogelijk zou zijn in Litouwen een nieuwe verblijfskaart te krijgen nadat zij deze kaart has verloren in België, zoals zij beweert.”

De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet rust bij de commissaris-generaal. Eens hieraan is voldaan, wat *in casu* het geval is, komt het toe aan de verzoekster die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Uit de bepalingen van de Kwalificatierichtlijn volgt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning, die in de tijd beperkt kan zijn en hernieuwbaar en de toegekende internationale beschermingsstatus, die slechts in een beperkt aantal gevallen kan worden beëindigd, herroepen of ingetrokken.

Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel geen internationale bescherming meer zou genieten in Litouwen. Verzoeksters betoog dat zij via gezinshereniging naar Litouwen is gekomen, dat zij niet meer samen met haar echtgenoot woont en dat niet kan worden vastgesteld waar hij zich bevindt is niet dienstig. Indien zij via gezinshereniging naar Litouwen is gekomen staat voldoende vast dat zij en haar dochter na hun aankomst in Litouwen de vluchtelingenstatus hebben verkregen en op basis daarvan een verblijfsvergunning die nog geldig zijn tot 26 juni 2026. Verzoekster brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de vluchtelingenstatus die zij en haar dochter er verkregen, zou zijn opgeheven, beëindigd of ingetrokken. Door louter te poneren dat het gerechtvaardigd is vraagtekens te plaatsen bij effectiviteit van haar status in Litouwen omdat zij er drie-en-een-half jaar geleden vertrok, toont zij dit evenmin concreet aan. Verzoekster brengt geen valabele argumenten, noch concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar en haar in Eritrea geboren dochter verleende status in Litouwen, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Bijgevolg wordt *in casu* ook het kader van het huidig volgend verzoek vermoed dat zij geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat zij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, met name Litouwen. Om deze reden werd verzoeksters eerste beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU. Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden. De weerlegging van het wederzijds vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoekster, als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, haar zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, ptn. 50-51; beschikkingen van 13 november 2019, *Hamed en Omar*, C-540/17 en C-541/17, pt. 35). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat zij bij terugzending naar de lidstaat die haar reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens haar bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, pt. 95). De Raad brengt verder nog in herinnering dat situaties die geen *“zeer verregaande materiële deprivatie”* teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt: - door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden; - door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat; - door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend; - door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of - door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden. Schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Richtlijn 2011/95/EU die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, beletten niet om een beschermingsverzoek op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk te verklaren (arrest *Ibrahim e.a.*, punten 91-94 en arrest *Jawo*, punten 93-97).

Wanneer een vorig beschermingsverzoek werd afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus heeft verleend, moeten de nieuwe elementen of feiten, gelet op wat voorafgaat, verband houden met de situatie van de verzoekster in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend en die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoeksters specifieke omstandigheden verhinderen.

Voorbeelden van dergelijke nieuwe elementen zijn situaties waar de lidstaat bijvoorbeeld de internationale bescherming heeft ingetrokken, beëindigd of geweigerd te verlengen bij een definitieve beslissing, of waar de verzoekster wordt geconfronteerd met moeilijke persoonlijke omstandigheden die zijn te wijten aan haar bijzondere kwetsbaarheid en/of de ontoereikende levensomstandigheden van de begunstigden van internationale bescherming die neerkomen op een onmenselijke of vernederende behandeling (EASO, *“Practical Guide on Subsequent Applications”*, EASO Practical Guide Series, december 2021, p. 39).

Met betrekking tot artikel 57/6/2 § 1 van de Vreemdelingenwet dat de omzetting vormt van artikel 40, lid 2, van de Asielprocedurerichtlijn verduidelijken de voorbereidende werken verder dat de kans dat de verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de

veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, maar ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De vaststelling dat verzoekster als statushouder voor haar vertrek uit Litouwen zich niet in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie bevond, zoals werd vastgesteld in het kader van haar eerste beschermingsverzoek, sluit niet uit dat er actueel een ernstig risico daartoe aannemelijk kan worden gemaakt. De Raad herinnert eraan dat de beoordeling of de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoekster, als persoon die internationale bescherming geniet in die andere lidstaat, haar zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest, zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar ook een toekomstgerichte beoordeling vereist van het risico om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen.

Het volgend verzoek om internationale bescherming moet dus worden behandeld op grond van het weerlegbaar vermoeden dat Litouwen het Unierecht en bijgevolg de uit de Kwalificatierichtlijn voortvloeiende verplichtingen met betrekking tot de toekenning en beëindiging van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus respecteert.

Na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier dient te worden besloten dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat het weerlegbaar vermoeden in hoofde van verzoekster en haar minderjarige dochter dat hun rechten in Litouwen als statushouders zullen worden gerespecteerd en dat zij er niet in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen belanden, wordt weerlegd.

Met betrekking tot de hoger door verzoekster vermelde elementen in haar verklaring volgend verzoek met betrekking tot haar situatie als statushouder in Litouwen, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“ Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name dat u niet kan terugkeren naar Litouwen, alsook dat u daar geen onderdak had en geen opleiding kreeg, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd omdat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Litouwen geëerbiedigd worden, niet weerlegde en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om een andere beoordeling teweeg te brengen. Desgevallend stelt het CGVS vast dat u opeens andere verklaringen aflegt met betrekking tot jullie beweerde situatie in Litouwen. Zo verklaarde u in het kader van uw eerste verzoek dat u uit elkaar was gegaan met uw man, en dat u sindsdien alleen had gewoond (notities persoonlijk onderhoud (NPO) dd. 22/03/2023 p. 12). Bij terugkeer naar Litouwen vreesde u dan ook terug in een opvangkamp terecht te komen, geen taalcursus te krijgen, geen gezondheidszorg, en er was ook niet genoeg eten (NPO dd. 22/03/2023 p. 13). U had er uitdrukkelijk verklaard dat u een maand bij uw echtgenoot verbleef, dan enkele weken bij een vriendin in Vilnius, en dan kon u een eigen woning vinden, u huurde zelf iets tot aan uw vertrek naar België (NPO dd. 22/03/2023 p. 7; p. 8). Op geen enkele manier hebt u in uw eerste interview verklaard dat u ooit op straat leefde in Litouwen. Dat u nu plots beweert dat jullie in Litouwen geen hulp of onderdak kregen, is volledig strijdig met wat u zelf in het eerste interview verklaarde. Ten tweede hebt u in uw eerste interview ook nooit iets verklaard over uw man die zou willen dat jullie terugkeerden naar Eritrea, of dat u een vrijwillige terugkeer moest ondertekenen van uw sociaal assistent. U verklaarde louter dat uw sociaal assistent u probeerde te helpen om een job te vinden, en de school van uw dochter te regelen (NPO dd. 22/03/2023 p. 14). Over uw echtgenoot had u louter verklaard dat hij u vroeg om dicht bij hem te gaan wonen, nadat u bij hem vertrok, en dat u dan zei dat u ver weg ging gaan (NPO p. 11). U bracht ook geen enkele reden aan voor waarom u dergelijke verklaringen over uw echtgenoot niet zou hebben kunnen afleggen in uw eerste interview, sterker nog, u verklaarde in uw tweede verzoek dat u dit

allemaal had verteld in uw eerste verzoek (verklaring volgend verzoek vraag 17). Dat u nu dergelijke informatie, die bestaat uit blote beweringen, toevoegt in uw tweede verzoek, is niet geloofwaardig."

Verzoekster slaagt er niet in deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier te weerleggen. Het is aan verzoekster om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster op geen enkele wijze enig concreet verweer voert tegen de geciteerde motieven van de bestreden beslissing waarbij wordt vastgesteld dat zij in het kader van haar volgend verzoek opeens andere verklaringen aflegt met betrekking tot hun beweerde situatie in Litouwen, nu zij tijdens het eerste verzoek verklaarde dat zij en haar man uit elkaar waren gegaan, dat zij een maand bij haar man had verbleven, daarna enkele weken bij een vriendin in Vilnius en vervolgens een eigen woning huurde tot haar vertrek naar België terwijl zij in het kader van haar tweede beschermingsverzoek verklaart dat zij eerst drie maanden in een opvangcentrum verbleven, dat haar man daarna voor een studio zorgde waar zij samen met andere mensen verbleven en dat zij daarna op straat verbleef (AD, Verklaring volgend verzoek, vraag 17). Deze markante tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen met betrekking tot haar verblijfsomstandigheden in Litouwen tijdens het eerste verzoek, waar zij nooit melding maakte dakloos te zijn geweest en het tweede verzoek waar zij integendeel verklaart dat zij op straat moest leven nadat zij uit de studio waren gezet die haar man voor hen geregeld had, ondermijnt de geloofwaardigheid van haar verklaringen en de Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hier in het verzoekschrift op geen enkele concrete manier op ingaat en dus ook geen plausibele verklaring biedt voor deze tegenstrijdigheid die kern van haar relaas raakt. Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat zij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming noch bij het CGVS noch bij de Raad melding maakte van het feit dat haar man wilde dat zij en haar dochter naar Eritrea zouden terugkeren of dat zij een vrijwillige terugkeer diende te ondertekenen van haar sociaal assistent in Litouwen, zoals zij in haar verklaring volgend verzoek beweert (Verklaring volgend verzoek, vraag 20). Bovendien verbindt verzoekster in de verklaring volgend verzoek haar vertrek uit de woning van haar man in Litouwen aan de vraag van de sociale assistente om een verklaring vrijwillig vertrek te ondertekenen. Indien dit daadwerkelijk zou zijn voorgevallen kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij dit zou hebben aangehaald in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming. Gelet op het gegeven dat zij en haar dochter er de vluchtelingenstatus verkregen is dergelijke vraag om vrijwillig terug te keren naar Eritrea door een medewerkster van een overheidsinstantie in Litouwen een markant feit. De vaststelling dat zij hier op geen enkele manier naar verwees niet alleen bij het CGVS maar ook tijdens de procedure voor de Raad, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze verklaring op fundamentele wijze.

In de mate dat zij betoogt dat zij zich vandaag in een toestand van grote psychische kwetsbaarheid bevindt, *"waarschijnlijk lijdt aan een traumatisch geheugen", "waarschijnlijk in een staat van shock [verkeert] als gevolg van al het extreme geweld waarvan zij het slachtoffer is geweest, zij "duidelijk verdoofde toestand in België is aangekomen"* en vervolgens onderworpen werd aan een *"zeer kortaf verhoor bij de CGVS"* waarbij geen rekening werd gehouden met haar zeer kwetsbare toestand en het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet onder gunstige omstandigheden verliep waardoor zij *"niet in staat was om zich naar behoren uit te drukken over haar verhaal en de redenen voor haar verzoek om internationale bescherming"*, kan de Raad slechts vaststellen dat zij noch bij de indiening van haar volgend verzoek, noch in de loop van de procedure voor de Raad enig document voorlegt dat haar beweerde grote psychische kwetsbaarheid die zij verbindt aan traumatische ervaringen in het verleden onder meer als gevolg van geweld vanwege haar ex-partner enigszins kan staven. Het blijft bij loutere beweringen vanwege verzoekster. In zijn arrest met betrekking tot verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming heeft de Raad in de beoordeling van verzoeksters bijzondere procedurele noden reeds vastgesteld dat *"Uit de Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ blijkt vooreerst dat zij op alle gestelde vragen negatief antwoordde (Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ, 2 augustus 2022). In de notities van het persoonlijk onderhoud werd verzoekster verdere toelichting gevraagd bij haar verklaring bij de DVZ dat zij en haar dochter een depressie hadden. Zij verklaart daarop "ik heb gezegd dat ik wat stress had toen ik daar was" (NPO, p. 15). Zij maakt verder ook melding van het feit dat haar dochter in Litouwen werd geopereerd aan een tumor boven haar ogen, maar dat zij daar nu geen verzorging meer voor nodig heeft (idem). Verzoekster legt noch bij de DVZ noch bij het CGVS enig document neer waaruit zou kunnen blijken dat zij of haar dochter een depressie (gehad) hebben. Ook in de loop van de procedure voor de Raad legt verzoekster geen enkel stuk voor waaruit kan blijken dat zij lijdt aan enige psychische of fysieke aandoening of ziekte waardoor zij tijdens het persoonlijk onderhoud een verminderde capaciteit zou hebben gehad om gebruik te maken van haar rechten als verzoekster of te voldoen aan haar verplichtingen"* en *"Aangezien zij verder de beweerde zwakke psychische situatie waarin zij zou verkeren op geen enkele wijze staft of toelicht kan verzoekster verder niet worden bijgetreden waar zij stelt dat deze situatie ten onrechte niet onderkend werd. Haar loutere verklaring bij de DVZ dat zij en haar dochter een depressie hadden waarover zij later tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij gezegd had dat zij wat stress had toen zij daar was en hiervoor geen hulp zocht in Litouwen kan niet volstaan om aan te tonen dat zij zich in een zwakke psychische situatie, die verder niet wordt gedefinieerd of toegelicht, bevond of nog bevindt"*. Zoals reeds aangehaald legt verzoekster ook in de huidige procedure geen enkel document neer waaruit blijkt dat zij met ernstige psychologische problemen zou kampen.

Verzoekster verblijft in België sinds juni 2022.

De loutere bewering in het verzoekschrift dat zij zich in een situatie van grote psychische kwetsbaarheid bevindt, “*waarschijnlijk*” aan een traumatisch geheugen lijdt en “*waarschijnlijk*” in een staat van shock verkeert en dat het gevolg daarvan is dat zij “*veel tijd nodig heeft om zich bloot te geven en vooral een geruststellende omgeving nodig heeft waarin zij zich veilig voelt om zich volledig te kunnen uiten*” kan *in casu* niet volstaan om de vastgestelde fundamentele tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen tijdens het eerste en tweede verzoek om internationale bescherming te verklaren.

De door verzoekster aangehaalde elementen in haar verklaring volgend verzoek kunnen bijgevolg niet als nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 § 1 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd.

Waar verzoekster nog wijst op het feit dat de asielpcedure van haar dochter nog hangende is, blijkt uit de gezamenlijke behandeling ter terechtzitting van de zaken met rolnummers 354 137 en 353 902 dat ondertussen door de commissaris-generaal een nieuwe beslissing niet ontvankelijk verzoek (minderjarige) werd genomen in het eigen verzoek om internationale bescherming van verzoeksters dochter. De Raad heeft deze beslissing bevestigd in zijn arrest nr. 344 178 van 2 april 2026. Ook verzoeksters dochter beschikt over de vluchtelingenstatus in Litouwen en kan bijgevolg haar moeder vergezellen ni geval van terugkeer naar Litouwen. Verzoeksters betoog dat zij en haar dochter het recht hebben om samen te wonen en dat een terugkeer van verzoekster naar Litouwen of Eritrea een schending zou betekenen van het recht op privé-en gezinsleven van beiden, en dat het hoger belang van haar dochter is om bij haar moeder te zijn, is niet dienstig. Bovendien dient erop gewezen te worden dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en verzoekster niet aantoont hoe de bestreden beslissing zelf ingrijpt op het gezins-en privéleven van verzoekster. Gelet op haar erkenning als vluchteling in Litouwen, kan geen verwijdering naar haar land van herkomst plaatsvinden. Indien verzoekster aan een verwijderingsmaatregel naar Litouwen zou onderworpen worden, wat de exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, dient dergelijke maatregel in overeenstemming te zijn met de artikelen 3 en 8 van het EVRM en staat tegen dergelijke maatregel ook een beroep open bij de Raad als annulatierechter.

Verzoekster verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken zes maanden zwanger te zijn maar geen medische documenten te hebben meegebracht (Verklaring volgend verzoek, vraag 13). Aan het verzoekschrift wordt een document ondertekend door M.B., centrummanager van het Rode Kruis Opvangcentrum waar verzoekster verblijft, toegevoegd. In dit document, dat betrekking heeft op een toelating consultatie Gynaecologie, wordt aan verzoekster de toelating verleend om op consultatie te gaan in het Sint-Franciscusziekenhuis in Heusden-Zolder op 26 november 2025. In het document wordt de reden of aanleiding voor deze consultatie verder niet toegelicht. Verzoekster verschijnt niet ter terechtzitting en hiernaar gevraagd stelt de advocaat van verzoekster ter terechtzitting verder geen informatie te hebben over verzoeksters zwangerschap of de geboorte of nakende geboorte van een kind. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat geen enkel objectief stuk voorligt dat verzoeksters zwangerschap bevestigt of, gelet op haar verklaring op 23 oktober 2025 dat zij toen ongeveer zes maanden zwanger was, de geboorte van een kind van verzoekster in België. Er kan redelijkerwijze van verzoekster, die zich in het verzoekschrift op haar zwangerschap beroept in het kader van haar beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal, verwacht worden dat zij hiervan minstens een begin van bewijs voorlegt. Het voormelde document van het Rode Kruis kan niet als een begin van bewijs worden beschouwd aangezien hieruit enkel kan blijken dat verzoekster de toelating kreeg voor een gynaecologisch consult, maar niet dat haar zwangerschap daartoe te aanleiding was en ook niet dat dit consult heeft plaatsgevonden en wat het resultaat hiervan was. Een gynaecologisch consult kan uiteraard ook om andere redenen dan een zwangerschap worden aangevraagd. Ook na de terechtzitting heeft verzoekster nagelaten verdere informatie hierover te verschaffen met het oog op een eventuele heropening van de debatten.

Waar verzoekster nog een kopie van een Belgische verblijfsvergunning van een Eritrese onderdaan, waarvan verzoekster beweert dat hij de vader is van het kind, voorlegt en zich beroept op het feit dat er geen garantie is dat de vader van het kind in Litouwen mag verblijven, kan worden volstaan met te verwijzen naar hetgeen hierboven werd vastgesteld met betrekking tot de afwezigheid van enig document dat verzoeksters zwangerschap of de geboorte van een kind in België aantoont. Verder dient te worden opgemerkt dat verzoekster in de verklaring volgend verzoekster niet heeft verwezen naar het feit dat zij een relatie heeft met de persoon waarvan een kopie van de verblijfsvergunning wordt neergelegd. Er liggen verder ook geen stukken voor met betrekking tot de relatie tussen verzoekster en deze persoon.

Verzoeksters betoog dat een terugkeer naar Eritrea of Litouwen van verzoekster met haar partner een inbreuk zou vormen op haar gezinsleven met haar partner en op het gezinsleven van het ongeboren kind van verzoekster met zijn vader is niet dienstig.

Verzoekster betoogt tenslotte nog dat de situatie van vluchtelingen in Litouwen rampzalig is. Zij verwijst in dit verband naar artikels in Le Monde over pushbacks, een bericht van InfoMigrant over een recente wet die Litouwse burgers toelaat om grenspatrouilles uit te voeren en een bericht van Amnesty International van 10 juli 2022 met betrekking tot de willekeurige opsluiting van duizenden vluchtelingen in gevangenisachtige

centra. De Raad wijst erop dat in zijn arrest van 6 mei 2024 de algemene situatie van statushouders als volgt heeft beoordeeld:

“In deze rapporten leest de Raad dat de Litouwse autoriteiten sinds augustus 2021 onder meer pushbacks uitvoert bij grenscontroles aan de grens met Wit-Rusland en daarbij volgens mensenrechtenorganisaties zoals Amnesty International en het US Department of State migranten de toegang tot een faire asielprocedure ontzegt en gebruik maakt van arbitraire detentie in slechte omstandigheden. Ook is er een gebrek aan volwaardige juridische bijstand voor asielzoekers en beantwoordt de beroepsfase niet aan de vereisten van een daadwerkelijk rechtsmiddel volgens Amnesty International. Het push-back beleid aan de grens werd in april 2023 wettelijk verankerd. Het Internationale Rode Kruis en andere humanitaire organisaties hebben bezorgdheid geuit over het tekort aan medische en psychologische zorg voor migranten. Er is ook een onderzoek gevoerd naar mogelijk seksueel misbruik van migranten in een van de registratiecentra van de State Border Protection Service. Volgens het US Department of State hebben NGO’s gemeld dat de taalbarrière vluchtelingen heeft verhinderd om toegang te krijgen tot medische hulp en psychologische bijstand. Hoewel een aantal maatregelen werden genomen in 2017 om de integratie van personen die internationale bescherming krijgen te bevorderen met name met het oog op toegang tot de arbeidsmarkt, blijft de samenleving in Litouwen cultureel gesloten en is er in de praktijk op de werkvloer weerstand tegen de inclusie van vluchtelingen. De Raad stelt vast dat de beschikbare bronnen vooral de situatie van verzoekers om internationale bescherming tijdens de asielprocedure beschrijven en het push-back beleid dat wordt toegepast aan de grens met Wit-Rusland en dat hieruit blijkt dat de behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Litouwen zeer problematisch kan zijn en dat hun mensenrechten frequent geschonden worden. Wat de situatie van statushouders betreft blijkt uit deze informatie voornamelijk dat de taalbarrière een belangrijke hinderpaal vormt voor vluchtelingen om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt en integratie in de samenleving en worden zijn net als andere migranten in Litouwen geconfronteerd met een vaak negatieve houding in de samenleving. Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, waarbij deze “tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”, ook al zou de situatie in Italië gekenmerkt worden door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C438/17, Ibrahim e.a., pt. 91). De landeninformatie die wordt bijgebracht laat niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Litouwen voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar deze EU lidstaat a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Litouwse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het beschermingsverzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekster. In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89).”

Uit de door de commissaris-generaal bijgebrachte landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier en aan haar nota blijkt verder dat de Agentschap voor Integratie en Opvang strategische hervormingen doorvoert onder twee projecten die door de EU worden gefinancierd en die zich onder meer richten op de ondersteuning en integratie van migranten en dat uit een nationale enquête van 2024 blijkt dat er een positieve verschuiving heeft plaatsgevonden in de perceptie van werknemers met een migratie achtergrond en dat er een verhoogde publieke steun is voor werkgelegenheid voor deze groep. In het ECRI report Lithuania van 2 juli 2024 kan worden gelezen dat het 2017 Integratie Plan voorziet in individuele integratietrajecten voor alle vluchtelingen en personen met subsidiaire beschermingsstatus en dat een werksubsidie voor twee jaar bestaat voor vluchtelingen. Een nieuwe integratie strategie werd aangenomen in 2022 die onder meer voorziet in een juridische analyse om te bepalen welke relevante wetgeving verder verbeterd dient te worden. Het aantal taallessen is toegenomen maar is onvoldoende en er zijn geen specifieke taallessen voor kinderen van vluchtelingen. Multiculturalisme en inclusie zijn opgenomen in de prioriteiten voor de kwalificaties voor leraren en er is geïnvesteerd in het opleiden van leerkrachten om te werken in een multiculturele omgeving.

Verder blijken vluchtelingen in Litouwen recht te hebben op dezelfde gezondheids- en sociale diensten als personen met een permanent verblijf in Litouwen (WHO, *Ministry of Health of the Republic of Lithuania, Refugee and migrant health system review*, 2025, p. 3). Erkende vluchtelingen krijgen automatisch het recht om te participeren in het verplichte gezondheidsverzekeringssysteem onder dezelfde voorwaarden als Litouwse onderdanen en als vluchtelingen behoren tot een sociaal kwetsbare groep zoals gedefinieerd in de gezondheidsverzekeringwet, dekt de overheid hun bijdragen. Volgens dit rapport hebben vluchtelingen toegang tot alle diensten. In 2025 lanceerde het RIA het “*Mental Health Promotion and Psychological Support Programme for Refugees*” dat onder meer tot doel heeft psychologische weerbaarheid te verhogen en toegang tot geestelijke gezondheidszorg te vergemakkelijken.

Het integreren van modules over migratie, interculturele zorg in de opleidingen voor professionelen in de zorgsector en het verbeteren van toegang tot tolken en culturele bemiddeling in ziekenhuizen zijn enkele van de aanbevelingen tot verbetering van de gezondheidszorg voor vluchtelingen en migranten in Litouwen. Er kan niet blijken en verzoekster toont ook niet aan dat zij en haar dochter in geval van terugkeer naar

Litouwen als erkende vluchtelingen geen toegang zouden hebben tot gezondheidszorg in geval van terugkeer naar deze EU-lidstaat.

De Raad stelt vast dat de door verzoekster aangehaalde artikels betrekking hebben op pushbacks aan de grens, een wet die Litouwse burgers zou toelaten grenspatrouilles uit te voeren en de situatie in gesloten centra. Verzoekster geniet evenwel internationale bescherming in Litouwen en uit niets kan blijken dat de haar verleende vluchtelingenstatus zou zijn ingetrokken of beëindigd. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij riskeert het voorwerp uit te maken van pushbacks aan de grens, grenspatrouilles door burgers of dat zij in een gesloten centrum zou belanden in geval van terugkeer naar Litouwen. De door verzoekster aangehaalde landeninformatie heeft geen betrekking op de situatie en levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Litouwen en dateert van voor het arrest van de Raad. De bronnen werpen geen ander licht op algemene situatie van statushouders in Litouwen zoals beoordeeld in het voormelde arrest van de Raad. Deze informatie kan dan ook niet als een nieuw element worden beschouwd in de zin van artikel 57/6/2 § 1 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster nog betoogt dat zij het slachtoffer was van zeer ernstig huiselijk geweld toen zij in Litouwen woonde, en er geen zekerheid bestaat over het bestaan van een verblijfsvergunning in Litouwen gaat zij er geheel aan voorbij dat deze elementen reeds werden beoordeeld door de Raad in het voormelde arrest van 6 mei 2024 waarbij werd geoordeeld: *“De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekster in Litouwen zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan haar toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar en haar dochter in Litouwen werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen. Verzoekster slaagt er in casu evenwel niet in dit vermoeden te weerleggen. Uit haar verklaringen blijkt weliswaar dat zij onenigheid kreeg met haar echtgenoot toen zij in Litouwen aankwam, dat zij hem verliet en niet meer omkeek naar hun dochter, maar verzoekster verklaarde ook dat zij na de breuk met haar echtgenoot drie weken bij een Ethiopische vriendin verbleef met haar dochter en in die periode ook haar eigen woning kon vinden. Zij genoot een uitkering en kon ook via haar vriendin een job vinden in een soort kringloopwinkel, als werd zij na een maand ontslagen als gevolg van de oorlog in Oekraïne volgens haar verklaringen (NPO, p. 13-14). Voorts verklaarde verzoekster ook dat haar dochter naar school ging in Litouwen en er ook geopereerd werd (NPO, p. 15, 14). Uit dit alles kan niet blijken dat verzoekster zich als gevolg van de onverschilligheid van de Litouwse autoriteiten in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie bevond, maar in tegendeel een uitkering kreeg en dat haar dochter toegang had tot onderwijs en medische zorg en dat zij ook met de hulp van een Ethiopische vriendin in staat was huisvesting en werk te vinden en dus blijf geeft van zelfredzaamheid na de breuk met haar echtgenoot. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gesteld dat “Het CGVS wijst er op dat u bijstand genoot in Litouwen, u kreeg een uitkering van 380 euro en 71 euro voor uw dochter H. (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 13). Na het verlaten van het opvangkamp kreeg u ook een som van 500 euro om meubels te kopen. Met uw uitkering kon u een woning huren voor uzelf en uw dochter. Het CGVS erkent dat het niet gemakkelijk is om een job te zoeken in een land waarvan u de taal nog niet machtig bent. Echter, het feit dat u eerder al een maand gewerkt had in Litouwen, toont aan dat u de capaciteiten en het netwerk hebt om een job te vinden (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 13). Wat betreft uw dochter, klaagde u het schoolsysteem in Litouwen aan en het feit dat ze niet zoals in België een rapport of evaluatie kreeg, en dat u er niet naar een oudercontact ging. Binnen de Europese Unie zijn er verschillen in de manier waarop onderwijs georganiseerd wordt, en de problemen die u schetste met het onderwijs in Litouwen kunnen niet beschouwd worden als een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie. De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw moeilijke gezinssituatie doet hieraan géén afbreuk, aangezien u evenmin aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95)”. Verzoekster verklaart dat haar echtgenoot niet meer naar hen omkeek nadat zij hem had verlaten, geen contact meer met hem te hebben en denkt dat hij niet meer in Litouwen woont. Verzoekster brengt verder geen informatie bij waaruit kan blijken dat verzoekster moeilijkheden dreigt te ondervinden bij de vernieuwing van haar verblijfsdocumenten zoals zij in het verzoekschrift stelt zonder concreet te verwijzen naar objectieve bronnen waaruit dit zou kunnen blijken. De door verzoekster in haar aanvullende nota geciteerde bronnen bevatten verder geen informatie waaruit zou kunnen worden afgeleid worden dat personen met de vluchtelingenstatus in Litouwen, zoals verzoekster, grote moeilijkheden zouden ondervinden bij het vernieuwen van haar verblijfsvergunning die nog geldig is tot 2026. Zelfs indien wordt aangenomen dat dit enige tijd in beslag kan nemen, toont verzoekster niet aan dat zij hierdoor in een situatie van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen en evenmin dat zij geen beroep zou kunnen doen op de Litouwse autoriteiten voor ondersteuning. Waar verzoekster het impliciete waardeoordeel dat zij alleen zou vertrokken zijn zonder rekening te houden met het standpunt van de vader ontorecht acht en daarbij naar de notities van het persoonlijk onderhoud verwijst, kan de Raad slechts vaststellen dat dergelijk waardeoordeel niet kan gelezen worden in de bestreden beslissing noch in*

de vragen over haar echtgenoot en de mate waarin zij nog contact hadden en waarom zij hem niet inlichtte over haar plan om te vertrekken die werden gesteld tijdens het persoonlijk onderhoud (NPO, p. 11-12). Verzoekster verklaarde dat haar echtgenoot uitdrukkelijk vroeg om dicht bij hem te wonen met haar dochter en dat hij niet gewild zou hebben dat zij Litouwen zou verlaten en dat zijn dochter daar zou blijven (NPO, p. 11). Dat hiernaar gerefereerd wordt in de bestreden beslissing kan bezwaarlijk als een impliciet waardeoordeel worden beschouwd zoals verzoekster ten onrechte beweert en overigens ook niet verder duidt. Verzoekster verklaarde wel dat haar echtgenoot na de breuk nooit heeft gebeld om zijn dochter te contacteren en dat haar dochter ook haar vader niet meer wil zien (NPO, p. 12). Zij verklaart ook te denken dat haar echtgenoot niet meer in Litouwen is omdat een vriend van hem in Litouwen haar belde en haar zei dat hij daar niet meer was en bezorgd was over waar hij is (NPO, p. 10). Waar verzoekster opwerpt dat het CGVS ten onrechte meent dat zij op haar echtgenoot zou kunnen terugvallen, volstaan haar verklaringen dat zij geen contact meer heeft met haar echtgenoot van wie zij denkt dat hij niet meer in Litouwen is, niet om aan te tonen dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Verzoekster is een gezonde jonge vrouw die weliswaar instaat voor de opvoeding van haar dochter, maar uit haar verklaringen blijkt ook dat zij er ook voor haar vertrek uit Litouwen in geslaagd is in haar levensonderhoud en dat van haar dochter te voorzien na de breuk met haar echtgenoot en dat deze laatste ook toen zij nog in Litouwen waren blijkbaar geen contact meer met hen had of naar hen omkeek. Voorts blijkt uit haar verklaringen ook dat zij niet alleen een uitkering genoot en kon terugvallen op een Ethiopische vriendin en dat zij een Litouwse assistent had die haar hielp om een school te vinden voor haar dochter en haar hielp bij het vinden van een baan (NPO, p. 14). Het is niet betwist dat verzoekster en haar minderjarige dochter met moeilijkheden kunnen geconfronteerd worden in geval van terugkeer naar Litouwen, maar er liggen geen elementen voor op basis waarvan kan besloten worden dat zij niet staat zouden zijn om hun rechten als statushouders in Litouwen te doen gelden. Verder verschilt hun situatie ook fundamenteel van de situatie van asielzoekers en migranten zonder legaal verblijf die Litouwen binnenkomen en het slachtoffer kunnen worden van het pushback-beleid. In de beschikbare landeninformatie is geen enkele aanwijzing te vinden dat personen, zoals verzoekster en haar dochter, die al een vluchtelingenstatus hebben bekomen en wiens verblijfsvergunningen nog geldig zijn (in dit geval tot 2026) het risico lopen om aan dergelijke behandeling onderworpen te worden. In zoverre in het verzoekschrift dat verschillende objectieve bronnen stellen dat de levensomstandigheden van asielzoekers in Litouwen als mensonterend kunnen worden beschouwd, is dit betoog niet dienstig aangezien verzoekster en haar dochter de vluchtelingenstatus hebben in Litouwen. In zoverre wordt gesteld dat levensomstandigheden van in Litouwen erkende vluchtelingen als mensonterend kunnen worden beschouwd in die mate dat zij er in een situatie van verregaande materiële deprivatie verkeren, werd hierboven reeds vastgesteld dat dit niet kan blijken uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie. Waar verzoekster nog wijst op het gegeven dat haar dochter niet graag naar school ging in Litouwen en er problemen had en dat zij hier in België geen problemen heeft en graag naar school ging, dient te worden herhaald dat het Hof van Justitie oordeelde dat uit het loutere gegeven dat sociale bescherming of levensomstandigheden in de nieuwe lidstaat waar een statushouder een verzoek heeft ingediend gunstiger zouden zijn dan de omstandigheden in de lidstaat waar de betrokkene reeds een internationale beschermingsstatus heeft verkregen niet als een situatie die niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat, zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (HvJ, Ibrahim, pt. 93). Waar verzoekster nog betoogt dat de bestaansondersteunende maatregelen voor verzoekster en haar dochter als begunstigden van internationale bescherming niet dezelfde zijn als deze die gelden voor de Litouwse onderdanen, brengt zij geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat de uitkering en de ondersteuning die zij verkreeg op het vlak van huisvesting of toegang tot de arbeidsmarkt verschillend is van wat voorzien is voor Litouwse onderdanen of dat zij als gevolg daarvan in een situatie van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.”

Door louter haar problemen met haar ex-partner te herhalen en te stellen er geen zekerheid bestaat over het bestaan van een verblijfsvergunning in Litouwen brengt verzoekster geen elementen aan die een ander licht zouden kunnen werpen op de beoordeling van verzoeksters individuele omstandigheden in het voormelde arrest van de Raad. Hierboven werd bovendien vastgesteld dat verzoekster in het kader van haar volgend verzoek verklaringen aflegt dit op kernelementen van haar relaas over haar leefomstandigheden en haar ex-partner tegenstrijdig zijn met haar verklaringen afgelegd in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming. Haar betoog dat Litouwen het Verdrag van Istanbul heeft ondertekend maar niet heeft geratificeerd volstaat verder niet om aan te tonen dat verzoekster als erkend vluchteling in Litouwen geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Litouwse autoriteiten indien zij met huiselijk of gender-gerelateerd geweld geconfronteerd zou worden.

Alles samen genomen en gelet op wat voorafgaat, zijn er *in casu* geen nieuwe elementen of feiten aan de orde, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijker groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Er zijn immers geen nieuwe elementen of feiten aan de orde op basis waarvan kan worden besloten dat het vermoeden dat verzoeksters grondrechten als statushouder in Litouwen worden gerespecteerd wordt weerlegd op dat verzoekster in geval van

terugkeer geconfronteerd wordt met moeilijke persoonlijke omstandigheden die zijn te wijten aan haar bijzondere kwetsbaarheid en/of de ontoereikende levensomstandigheden van de begunstigden van internationale bescherming die neerkomen op een onmenselijke of vernederende behandeling.

In de mate dat verzoekster in het verzoekschrift de situatie bespreekt in haar land van herkomst, met name Eritrea, wijst de Raad erop dat aangezien verzoekster reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Litouwen die als toereikend werd beoordeeld, de commissaris-generaal niet opnieuw diende te bepalen of zij nood heeft aan internationale bescherming. De beoordeling of de verzoekster een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoekster toegekende bescherming in Litouwen effectief is, wordt ontkracht. Verzoekster is op dit punt in gebreke gebleven.

Met betrekking tot de door verzoekster ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekster blijkt dat zij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Zij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET